

zákon, že dotyční zaměstnanci nebyli účastni propočítání služebních let podle zák. č. 222/1920 Sb., resp. předpisů na základě zák. toho vydaných. Použitím minulého času v dikci: »kteří nebyli účastni« měl býti naznačen požadavek provedení předchozích úprav podle zák. svrhu uvedených (zák. 222/1920, 394/1922, 287/1924, 288/1924 Sb.), a nelze ze zák. nikterak dovoditi, že by chtěl z úpravy jím zamýšlené vyloučiti i osoby, u kterých úpravy ty ať z jakéhokoliv důvodu teprve dodatečně byly provedeny a naopak, že by chtěl nárok na příplatek přiznati osobám, u kterých propočtení služební doby bylo provedeno teprve později.

Názoru tomu svědčí i materialie zákonné, z nichž jde najevo, že příplatek měl sloužiti především těm státním zaměstnancům, kteří nebyli účastni propočítání služební doby, tedy většinou pensistům z doby před 1. zářím 1919, poněvadž odešli celkem do výslužby v nižších platových stupních, než jakých se dostalo pensistům pozdějším, kteří byli již účastni propočítání služební doby. (Srov. důvodovou zprávu k vlád. návrhu zák., tisk 1411, posl. sněmovny N. S. 1928, II. voleb. období, 5. zasedání, a zprávu sociálně politického výboru a rozpočtového výboru senátu N. S. 1928, II. voleb. období, 6. zasedání, tisk 634). Z toho plyne, že z nároku na přiznání příplatku ve smyslu § 1 odst. 1 zák. č. 80/1928 Sb. jsou vyloučeni i ti státní zaměstnanci, u nichž propočtení služební doby podle zák. č. 222/1920 Sb., resp. podle předpisů na základě zák. toho vydaných — a tedy i se zpětnou účinností k 1. lednu 1921 — bylo provedeno byť i po vyhlášení zák. č. 80/1928 Sb.

Z toho však podává se bezdůvodnost dalších námitek stížnosti, že žádost st-lova z 26. září 1928 nemůže býti prohlášena za neodůvodněnou proto, že propočtení služební doby st-lovy se stalo teprve dávno po jejím podání, resp. námitky, že okolnost, zda propočtení služební doby nemělo v důsledku příznivějšího postupu povýšením žádného praktického významu. Neboť bylo-li propočtení, třebaž se stalo dodatečně, provedeno k zákonnému termínu, t. j. k 1. lednu 1921, pak účinky jeho se pojí k tomuto termínu, a nezáleží na tom, zda se tak stalo před podáním žádosti o příplatek podle zák. č. 80/1928 Sb., či později; v druhém směru pak názor stížnosti, že příplatek k odpočivným požitkům patří i těm státním zaměstnancům, kteří povýšením dosáhli vyšších požitků, než jakých by se jim dostalo propočtením služební doby podle zák. č. 222/1920 Sb., resp. podle vl. nař. č. 666/1920 Sb., by se přímo přičil intencím zákona.

Č. 11.154.

Církevní věci. — Řízení správní: * Rozhodnutí okresního úřadu o námitkách proti platebnímu příkazu ve věci vymáhání církevní školské daně na Slovensku ve smyslu § 96 odst. 2 vl. nař. č. 8/1928 jest podle § 126 cit. vl. nař. konečným.

(Nález ze dne 17. března 1934 č. 3003.)

Prejudikatura: Boh. A 10.289/33.

Věc: Ondřej M. a spol. v N. proti zemskému úřadu v Bratislavě o vymáhání církevní školské daně.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 9. května 1931 požádal předseda řím.-kat. školské stolice v N. okr. úřad v Košicích za exekuční vymáhání nedoplatků církevní školské daně od dlužníků z obcí

Výměrem z 12. června 1931 vydal na to okr. úřad v Košicích platební příkaz, jímž na uvedenou žádost předsedy řím.-kat. školské stolice a ve smyslu § 96 vl. nař. č. 8/1928 vyzval uvedené dlužníky, aby do 15 dnů od doručení platebního příkazu zaplatili v hotovosti u pokladny řím.-kat. školské stolice v N. vykázané částky jako příspěvek (daň) na řím.-kat. ludovou školu tamtéž, splatný za rok 1930 a předepsaný ve smyslu § 11 zák. čl. XXXVIII:1868 příslušnou školskou stolicí. Zároveň vyzval dlužníky, aby v uvedené lhůtě předložili okr. úřadu původní potvrzení o tom, že zaplatili dlužnou částku, pokud se týče prohlášení vymáhající strany, že netrvá na vymáhání anebo povoluje dlužníkovi odklad. Strany platbou povinné poučeny, že mohou v uvedené lhůtě podati své námitky a že nebude-li tomuto příkazu ve stanovené lhůtě buď celkem nebo dostatečně vyhověno, vymůže okr. úřad — neshledá-li snad podané námitky odůvodněnými — splnění tohoto příkazu politickou nebo soudní exekucí.

Podané námitky zamítl pak okr. úřad výměrem z 30. září 1931 s tím, že současně s pravoplatností tohoto výměru nastoupí i vykonatelnost vydaného platebního příkazu, nesplní-li strany uloženou jim platební povinnost. Strany zároveň byly poučeny, že se mohou odvolati do 15 dnů po doručení k zem. úřadu v Bratislavě s odkladným účinkem.

Odvolání podané pak Pavlem P. a společníky z N. zamítl žal. úřad z důvodů rozhodnutí I. stolice, jakož i z dalších vlastních důvodů věcných. — — —

Rozhodnutí I. stolice, potvrzené nař. rozhodnutím z důvodů meritorních, týkalo se námitek, podaných proti příkazům k plnění, vydaným I. stolicí ve smyslu § 96 spr. ř. (nař. č. 8/1928), a to na základě žádosti řím.-kat. školské stolice v N. za exekuční vymáhání nedoplatků církevní školské daně od dlužníků. Šlo tu tedy o řízení exekuční a dlužno proto otázku, podléhalo-li rozhodnutí I. stolice dalšímu instančnímu postupu, zkoumati s hlediska druhé části nař. č. 8/1928 Sb., pojednávající o řízení exekučním. V tomto lze se pak odvolati toliko v případech vytčených v § 126 cit. nař. Rozhodnutí o námitkách proti příkazu k plnění vydané na základě § 96 cit. nař. nespadá však pod žádný z případů, uvedených v § 126 cit. nař. a jest tudíž rozhodnutí takové konečným (srovn. Boh. A 10.289/33).

Byl-li však podle toho výměr okr. úřadu v Košicích z 12. června 1931 rozhodnutím podle zák. konečným, pak neměl tento exekuční úřad ke svému rozhodnutí připojovati, že se strany mohou proti němu odvolati k zem. úřadu. Učinil-li tak, pak trpí jeho výměr vadou řízení a žal. úřad měl, když strany, svedeny byvše tímto nesprávným poučením,

se k němu odvolaly, výměr ten zrušiti a naříditi vydání nového se správným poučením o opravných prostředcích. Toho však žal. úřad neučinil, nýbrž zabýval se věcí meritorně, čímž osvojil si v tomto případě příslušnost, která mu podle zák. nenáležela.

Č. 11.155.

Živnostenské právo: Místní potřeba je jedním z momentů, jež živn. řád označuje hromadně jako místní poměry.

(Nález ze dne 20. března 1934 č. 5257.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 428/20, 1161/22, 3603/24, 3865/24.

Věc: Lubomír U. v K. proti zemskému úřadu v Praze o koncesi podle § 15 bodu 14 živn. řádu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Klatovech (slyšev městské zastupitelstvo v K., gremium drogistů a materialistů v P. a obch. komoru v Plzni), nevyhověl výměrem z 2. května 1931 st-lově žádosti za udělení koncese drogistické podle § 15 bodu 14 živ. řádu s odůvodněním, že místní potřeba v K. této nové živnosti nevyžaduje (§ 23 živn. ř.), ježto je dostatečně stávajícími 4 koncesemi podle § 15 bod 14 živn. řádu a 3 lékárnami kryta.

Nař. rozhodnutím byl výměr ten potvrzen z důvodů v něm uvedených, s tím, že na základě úředního vyšetření i vilová čtvrť, o níž se st-l zmiňuje ve svém odvolání, opatřuje stejně veškeré své nákupy ve vnitřním městě a taktéž i cizinci, kteří K. navštěvují, a že ostatně podle úředního zjištění nerozšiřuje se město K. již na stranu st-lem uvedenou, nýbrž právě na stranu opačnou.

Uvažuje o stížnosti podané na toto rozhodnutí, zabýval se nss nejprve námitkou vytýkající jako nezákonnost, že st-lova žádost za koncesi k provozování živnosti podle § 15 bod 14 živn. řádu byla zamítnuta za podložení nesprávného znění § 23 odst. 5 živn. řádu. Rozvádějíc tuto námitku, uvádí stížnost, že podle znění tohoto zákonného ustanovení je při propůjčování živnosti uvedené v § 15 bodu 14 živn. řádu vzítí zřetel na místní poměry, tento pojem není však totožný s právním pojmem, »poněvadž místní potřeba toho nevyžaduje«, ze kterého vycházely v konkrétním případě správní úřady, a je proto nař. rozhodnutí nezákonné.

Nss neuznal toto stanovisko stížnosti správným.

Je ovšem pravda, že pojmy »místní poměry« a »místní potřeba« nejsou totožny. Stížnost se však mylí, soudí-li, že oba pojmy jsou souřadné v tom smyslu, že předpis § 23 odst. 5 živn. řádu sám o sobě — mluvě o »místních poměrech« — neopravňuje úřad při propůjčování koncesí pro živnosti tam vyznačené přihlížeti k místní potřebě. Takové pojetí odporuje zjevně obvyčnému významu obou výrazů, neboť podle obvyklého způsobu vyjadřování je pojem »místní poměry« širší a za-